

strany v ruce dopisy žalobce s označením čísla žalobcova účtu u Vídeňské poštovní spořitelny, ba dokonce i složenku na tento účet. I stálo to za pokus, dopřáti účet u Vídeňské poštovní spořitelny žalobcovu účtu u téže spořitelny.

Čís. 550.

Rozsudky, jež před rozdělením Těšínska vyneseny byly Polskými soudy na území, podrobeném tehda moci Polského státu, jsou cizozemskými exekučními tituly.

(Rozh. ze dne 15. června 1920, R II 120/20.)

O k r e s n í s o u d v Bílovci nařídil výkon exekuce, povolené usnesením okresního soudu ve Frýštátě ze dne 16. března 1920. R e k u r s n í s o u d nevyhověl stížnosti dlužníkově. D ů v o d y: Stěžovatel tvrdí, že tu jde o cizozemský titul, pročez prý výkon má býti nařízen sborovým soudem první stolice. Ve východním Slezsku nejsou ještě stanoveny hranice mezi státem Československým a Polským a ježto Československo pokládá území východního Slezska za své, není důvodu, by bylo u výkonu právní pomoci pokládáno za cizinu.

N e j v y š š í s o u d odepřel výkon exekuce.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud souhlasí ovšem s názorem obou předchozích stolic, že celé území východního Slezska v jeho historických hranicích dlužno při obecně známém státoprávním stanovisku československé vlády, jež pro tuzemské soudy jest a musí býti směrodatným, považovati za součást československého státu, třebaže cizí vláda osobovala si nárok na část onoho území a třebaže československé vládě bylo dočasně znemožněno, by na části řečeného území vykonávala práva státní výsosti. Tím však není ještě rozřešena otázka, o kterou se zde jedná. Mimochrádnost poměru jeví se nejen v tom, že cizí vláda činí svými nároky spornou část tuzemského státního území, nýbrž, a to hlavně, v tom, že cizí vládě se podařilo, dostati část tuzemského státního území pod svou správu, a že v této části vykonává dočasně práva státní svrchovanosti, nanejšk pak právomoc soudní. Důsledkem této mimochrádnosti jest pak, že na tuzemském státním území vznikají exekuční tituly, pocházející od soudů, kteří vykonávají soudní pravomoc jakožto soudové cizí moci státní a jež proto nelze považovati za soudy tuzemské. Na takovéto mimochrádné poměry arciž v exekučním řádě pamatováno nebylo, a dle přirozené povahy věci pamatováno býti nemohlo. Exekuční řád v § 79 a násl. vychází ze samozřejmého předpokladu, že na tuzemském státním území vykonávají soudní právomoc soudové tuzemští a označuje proto exekuční tituly, zřízené v obvodu působnosti exekučního řádu, tedy (čl. XX. uv. zák. k ex. ř.) v tuzemsku, za tuzemské exekuční tituly, exekuční tituly, zřízené mimo státní území, za cizozemské exekuční tituly. Nicméně nutno při rozhraničení tuzemských a cizozemských exekučních titulů trvati na tom, by tuzemské exekuční tituly nejen po-

cházele od soudu, jenž v tuzemsku vykonává soudní pravomoc, nýbrž by tento soud zároveň vykonával soudní pravomoc jako výron tuzemské státní svrchovanosti. To plyne jednak z toho, co již bylo řečeno, jednak z ustanovení § 2 ex. ř., kde ponechává se strancu místo působnosti úřadu, od něhož exekuční titul pochází, a za rozhodnou prohlašuje se pouze okolnost, že onen úřad podléhá úřadu tuzemskému, a posléze z úvahy, že vykonatelnost soudních nálezů jest právě tak, jako sama úprava právního poměru soudním nálezem, prostým důsledkem státní svrchovanosti, jejíž výkon na soudy je přenesen. Nevykonává-li tudíž soud na tuzemském státním území soudní pravomoc ze svrchovanosti tuzemské státní výsosti, nemůže nálezům svým propůjčiti tuzemskou vykonatelnost a dlužno vykonatelnost jeho nálezů v tuzemsku posuzovati dle týchž zásad, jako vykonatelnost exekučních titulů, jež v cizině cizozemským úřadem byly zřízeny. By tedy exekuční titul, o který jedná se v tomto případě, mohl býti dožadáným soudem vykonán, musela by zaručena býti vzájemnost způsobem, naznačeným v § 79 ex. ř. Porěvadž této podmínky zde není, není exekuční titul zde vykonatelným.

Čís. 551.

Vládní nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n. netýče se jen účtů běžných, girových, vkladů a pod., nýbrž vztahuje se na účty vůbec.

(Rozh. ze dne 15. června 1920, Rv II 39/20.)

Sporné strany byly od června 1917 v obchodním spojení v ten způsob, že žalující firma (Linec) zasílala v různých časových obdobích žalované firmě (Mor. Ostrava) nestejně částky peněžní, žalovaná pak zasílala žalující rovněž v různých mezidobích uhlí a to v cenách, jež nedosáhly výše zasílaných částek peněžitých. Linecká firma domáhala se vydání přebytku v korunách československých. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, maje za to, že plništěm jest Moravská Ostrava, pročež dlužno plniti dle § 6 nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 186 sb. z. a n. v korunách československých. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v **d ů v o d e c h**: Nelze přisvědčiti námitce odvolatelově, že jest tu použití nařízení ze dne 1. dubna 1919 čís. 167 sb. z. a n., dle něhož účty, jichž majitelé jsou na území bývalého Rakousko-Uherska mimo obvod republiky Československé, dlužno uzavřítí k 26. února 1919 a výplaty z nich nesmí se státi v kolkovaných bankovkách československých. Nejedť tu o konto žalobci od žalovaného otevřené, o výplatu salda vyplývajícího z tohoto konta, nýbrž o zpětné zaplacení kupní ceny následkem stornování kupní smlouvy.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl a uvedl po stránce právní v

d ů v o d e c h:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s. jest vyhověti. Dovolání shledává právní posouzení věci po několika stranách vadným, než pro řešení sporu jest rozhodnou otázkou, zdali právní názor v rozsudku odvolací stolice projevený ohledně nařízení vlády českoslo-